

Bábszínházi élmények

Nemrég a színjátszókörrel megnéztük a Vojtina Bábszínház *Messzeringó* című előadását, majd a két szereplővel beszélgettünk.

A színpadon először „csak” egy szobát láttam, ami ki volt egészítve néhány érdekes kellékkel, de ahogy haladtunk előre a történetben, minden tárgy megelevenedett, értelmet kapott, érzéseik voltak és fontos jelentőségük a nagy egészben. A bábelőadás a gyermekkort és annak különböző részleteit dolgozta fel, így mindenkihez szólt, és mindenki lelkéig eljutott az üzenete.

Olyan eksztázisba kerültem, annyira magával ragadott az az örvény, az a légkör, amit teremtett, hogy sok idő kellett, mire az előadás vége után felocsúdtam. A gondolati, képi és zenei világa mind csodálatos volt, építő és a beszélgetés is a lelkek találkozásának adott helyet. Úgy éreztem, hogy van idő arra, hogy meghallgassuk egymást, hogy a többi embernek fontos az, hogy hallja a véleményem: rengeteg gyerekkori történetet osztottunk meg egymással, s nagyon meghitt, bensőséges pillanatokat éltünk át.

A történet megálmodója elmesélte, mennyi idő és befektetett energia kellett ahhoz, hogy kiforrjon benne az előadás végleges formája, mert át akarta adni a gyerekkor ízét, csak már tudatosabban, felnőtt szemmel: minden alakzatnak, hangnak, képnek, mondatnak megvolt a helye.

Kányádi Sándor *Játszva magyarul* című verse szerint „aki megért s megértet, egy kis népet megéltet.” Pontosan ezt éltem át a Vojtina Bábszínházban, és arra biztatott ez a tapasztalat, hogy én is adjak valamit az embereknek, amitől ők többek lesznek, amivel megérintem őket.

(Erős-Joó Kincső-Enikő 11.B)

Az iskolai színjátszókörrel elmentünk a Vojtinába, megnéztük a *Messzeringó* című előadást, mely a gyerekkorról és a felnőtté válásról szól. A színésznő verses-dalos formában mutatott be olyan gyerekkori emlékeket, játékokat, amelyek szinte mindenki gyermekkorában szerepeltek: baba, teadélután, kiskedvencnek tartott pók stb. A hangulat és kisugárzás már-már álomszerű volt, a köralakú formákkal teli színtér megnyugtató, ahogy az emlékek tengerébe vitt az előadás.

A pitypangnál jobbat nem is lehetett volna vezérmotívumnak találni. Tökéletes módon a játék mindenhol ott van, és olyan könnyeden repül, mint maga a gyerekkor. Nagyon élveztem az előadást. Teljesen belevesztem, egyszerre hittem, hogy álom, és láttam saját magamat, ahogy gyermekként játszom. Néhány jelenetnél vártam, hogy mikor veszik elő az én gyerekkori játékaikat. Az előadás hatására előkapartam a padlásról a régi kedvenc plüссеimet, babáimat, hogy felelevenítsek néhány emléket.

(Dobos Gabriella 9.B)

